

Preken 1. april 2013

2. påskedag

Kapellan Elisabeth Lund

Denne gudstjenesten er den siste av seks gudstjenester i påskeuka.

I kirka har vi fulgt Jesus fra han red inn i Jerusalem på palmesøndag, da han vasket disiplenes føtter og innstifta nattverden på skjærtorsdag og da han ble tatt til fange og hengt på et kors på langfredag.

Jesus døde og ble lagt i en grav. En mørk hule i fjellet, med en stor og tung stein foran åpningen.

Mange mennesker var også her i kirken ved midnatt på lørdag. I en mørk kirke der flere og flere levende lys ble tent. Vi gikk over fra mørke til lys, fra natt til dag, fra døden til livet. Og i går feiret vi Jesu oppstandelse med påskeliljer og trompet. Kirkens største festdag.

Vi fikk høre om da de første vennene til Jesus kom til graven.

Maria Magdalena kom først. Hun går full av sorg til graven. Graven til sin gode venn, Jesus. Og hun er den første som får se det som har skjedd.

Den store steinen som er rullet til side, og det gapende, mørke hullet. Tomheten.

Hun løper til Peter og Johannes, to av disiplene.

Maria løper. Beina har knapt kontakt med bakken. Forstanden har knapt kontakt med virkeligheten.

Anpusten forteller Maria om gravrøveri, og redde og fortvila løper disiplene til grava.

Den ene fortære enn den andre.

Peter går inn i mørket og sjekker. Han ser linkledet og tomheten.

Johannes kommer etter. Han ser og tror.

Tomheten i mørket vitner om noe.

Døden har tapt. Mørket er tomt.

Går det an å forstå sånt? Det er noe som snur opp ned på alt, for er det noe som er sikkert så er det at ingen kan bli levende igjen etter å ha ligget tre dager i en grav. Det vet vi.

Likevel ser disiplene den tomme graven og tror. De trodde de visste hvordan døden var, men nå er graven tom.

Så går de to disiplene hjem, men Maria blir stående igjen.

Hør hva som skjedde med henne.

Det står skrevet hos evangelisten Johannes i det 20. kapittel:

Men Maria sto like utenfor graven og gråt. Gråtende bøyde hun seg fram og så inn i graven. Da fikk hun se to hvitkledde engler sitte der Jesu kropp hadde ligget, en ved hodet og en ved føttene.

«Hvorfor gråter du, kvinne?» spurte de.

Hun svarte: «De har tatt Herren min bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham.»

I det samme snudde hun seg og så Jesus stå der, men hun skjønnte ikke at det var han.

«Hvorfor gråter du, kvinne?» spør Jesus. «Hvem leter du etter?»

Hun trodde at det var gartneren, og sa til ham: «Herre, hvis du har tatt ham bort, så si meg hvor du har lagt ham, så skal jeg ta ham med meg.»

«Maria», sa Jesus.

Da snudde hun seg og sa til ham på hebraisk: «Rabbuni» – det betyr mester.

Jesus sier til henne: «Rør meg ikke, for jeg har ennå ikke steget opp til Far. Men gå til mine brødre og si til dem at jeg stiger opp til ham som er min Far og Far for dere, min Gud og deres Gud.»

Da gikk Maria Magdalena av sted og sa til disiplene: «Jeg har sett Herren!»

Og hun fortalte hva han hadde sagt til henne.

Slik lyder Herrens ord.

Ma skulle tro det var aprilsnar..

Men Maria fortalte oppriktig om sitt møte med Jesus: "Jeg har sett Herren!"

Hun forteller at hun har møtt han som har vunnet over døden.

Og påskedagen åpner seg og blir en kraft som har snudd livet på hodet.

Jeg vil fortelle dere en historie. Den handler om Jeremy.

Han var en litt spesiell gutt. Han var ti år, og gikk i 4. klasse. Men han forsto ikke så mye og han snakka nesten ikke. Han bare lagde en del lyder av og til. Han hadde også en sykdom, som gjorde at han ikke kunne løpe eller anstrenge seg for mye.

Læreren i klassen til Jeremy hadde foreslått for foreldrene hans at han kanskje burde begynne på en spesialskole. Hun syntes ikke hun klarte å ta nok hensyn til ham. Men da ble både foreldrene og Jeremy lei seg, for han hadde det så fint i klassen.

Læreren ble lei seg også, for etter å ha snakka med foreldrene skjønnte hun at det var et dumt forslag. Så Jeremy fortsatte på skolen.

Så nærma det seg påske, og en dag kom læreren inn til klassen med et stort nett fullt av tomme påskeegg. Hun forklarte at alle skulle ta med seg hjem et egg hver. Og mens hun delte

ut eggene fortalte hun dem at de skulle lete etter noe som minnet dem om påske, og så skulle de legge det i egget og ta det med tilbake dagen etter.

Læreren tenkte at hun skulle ringe til Jeremys foreldre og forklare dem oppgaven, men så rakk hun det ikke da timen var over. Og etterpå glemte hun det.

Dagen etter kom elevene tilbake med påskeeggene. Læreren samlet inn alle sammen, og åpnet et av gangen.

I det første egget lå det en blomst og Ruth, som hadde hatt det med seg, fortalte at blomsten minnet henne om at et lite frø kunne bli til et nytt liv.

Det neste egget læreren åpnet hadde Tom hatt med seg. Han fortalte at han hadde fått hjelp av faren sin i skogen. I egget hans lå det en stein med mose på.

En stein er noe som er dødt, og likevel kan det vokse noe levende på det.

Så ble egget til Lisa åpnet. I egget hennes lå det en sommerfugl av plast, og Lisa forklarte at ut av en puppe som er hard og død kan det komme en levende og vakker sommerfugl.

Det neste egget læreren åpnet var tomt, og da kom hun på at hun hadde helt glemt å ringe foreldrene til Jeremy. Å nei! Hun skulle jo ha ringt, men nå la hun bare egget forsiktig til side, og skulle til å åpne det neste.

Da snakka Jeremy: "Hvorfor sa du ikke noe om mitt egg?"

"Det var jo tomt", sa læreren.

"Ja, men det var jo grava til Jesus også", sa Jeremy. Læreren spurte om han visste hva det betydde, og Jeremy strålte opp og fortalte hele klassen om at det betyr at Jesus som var død er blitt levende igjen, og at han er hos oss nå.

Jeremy hadde en sykdom, og to uker senere, da påska var over, døde Jeremy ganske plutselig. Hele klassen var i begravelsen hans, og på kista til Jeremy foran i kirka lå det 21 påskeegg. Alle sammen var helt tomme, til minne om det Jeremy hadde lært dem om påsken.

Graven var tom. Jesus lever, og han er hos oss nå.

Denne uka hadde Christine Koht skrevet noe klokt på sin faste plass i A-magasinet. Hun skrev om alle de gode tipsene hun hadde lest og lært, og prøvd å leve etter, for å få et bedre liv: Tenk positivt, pust riktig, bli din egen beste venn. Hun skrev om at hun hadde en hel hylle med bøker om sånne ting.

Men i det siste hadde hun heller gått over til et gammelt, velbrukt og utrolig enkelt tips:

Hun snakker med Gud. Mange ganger om dagen. Og det virker.

Hun er ikke alene om å ha den erfaringen.

Det er ikke sånn at vi klarer å gjøre alle de lure og riktige tingene selv om vi lever med Gud, men vi er aldri alene.

Jesus er oppstanden. Gud er virkelig tilstede i livene våre. Han har vunnet over døden.

I dag skal Christoffer og Hanna døpes her i kirka. Og det er en gammel tradisjon å ha dåp i påska. For påska forteller så tydelig om hva som skjer i dåpen. Dåpen er en overgang fra mørke til lys, fra død til liv. I dåpen oppstår vi med Jesus og får del i det nye livet. Livet med Gud. Vi er aldri alene.

Graven var tom. Jermys påskeegg var tomt. Jesus er her, hos oss, nå.

Amen